

Stopień służbowy	Niemcy, z wyjątkiem Berlina i obszaru okupowanego; w. m. Gdańsk i Górny Śląsk	Obszar okupowany i Berlin
	Marek niemieckich	
I i II	6.000	10.000
III i IV	5.000	8.000
V i VI	4.000	6.000
VII i VIII	3.000	5.000
IX i X	2.500	4.000
XI i XII	2.000	3.000

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *J. Mikułowski-Pomorski*

Minister Kolei Żelaznych: *Ludwik Zagórny-Marynowski*

12.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 30 listopada 1922 r.

w przedmiocie uzupełnienia § 7 ustępu do p. 10 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp do poz. 10 paragrafu 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 11 poz. 64) uzupełnia się przez dodanie następujących ustępów:

Pozatem wolne są od cła i opłat wewnętrznych próbki niżej wyszczególnionych towarów, o ile są sprowadzane przez osoby i stowarzyszenia handlowe trudniące się importem odnośnych towarów, lub też są przywożone przez agentów zagranicznych firm eksportowych oraz o ile te próbki pod względem różnorodności gatunku towaru i sposobu opakowania nie wzbudzają wątpliwości co do ich przeznaczenia:

- a) spirytualja i wina o łącznej wadze jednego naczynia z towarem nie wyżej 150 gr., pochodzące z krajów, z którymi zostały zawarte odpowiednie umowy i które przestrzegają zasad wzajemności.
- b) tak zw. towary kolonialne:
 - 1) wanilja, szafran, kardamon, kwiat i gałka muszkatołowa, cynamon, pieprz, imbir, goździki, badjanek, majeranek o wadze próbki nie wyżej 50 gr. z bezpośrednim opakowaniem,

2) inne — jak herbata, kawa, ryż, owoce suszone i t. d. o wadze próbki nie wyżej 250 gr. z bezpośrednim opakowaniem.

U w a g a. Osoby i stowarzyszenia, otrzymujące z zagranicy próbki towarów wymienionych pod literami a — b winny na żądanie urzędu celnego przedstawić odpowiednie zaświadczenie, stwierdzające, że zajmują się eksportem względnie importem odnośnych towarów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

13.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 30 listopada 1922 r.

w przedmiocie zmiany brzmienia punktu 10 artykułu 10 rozporządzenia o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dn. 1 sierpnia 1919 roku oraz postanowienia Rady Ministrów z dn. 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Punkt 10 artykułu 10 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51, poz. 314) otrzymuje następujące brzmienie:

Punkt 10 artykułu 10 wzory i próbki towarów nienadające się do innego użytku.

Ilość i rodzaj towarów monopolowych oraz środków spożywczych, podlegających jako próbki zwolnieniu od cła i opłaty wewnętrznej, jak również warunki zwolnienia, ustali Minister Skarbu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu: *Henryk Strasburger*

14.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 15 grudnia 1922 r.

celem wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1922 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1922 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania kwasu octowego na obsza-

rze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 112 poz. 1015) zarządza się co następuje:

I. Postanowienie ogólne.

Przedmiot opodatkowania.

§ 1. Przedmiotem opodatkowania jest kwas octowy krajowy, tudzież sprowadzony z zagranicy, wyrabiany bez fermentacji, a przeznaczony do spożycia wewnętrznego; do takich wyrobów zalicza się:

- a) kwas octowy z octu drzewnego, lub też soli kwasu octowego (occianów),
- b) kwas octowy, wyrabiany z innych materiałów, naprz. z karbidu wapiennego, acetyleny, aldehydu.

Za kwas przeznaczony do spożycia w znaczeniu przepisów niniejszych uważa się bezwzględnie drzewny kwas octowy zawierający octu bezwodnego ponad 60% wagowych, tudzież kwas octowy, wyrabiany z innych materiałów.

Kwas octowy przeznaczony na wywóz zagranicę, oraz do celów przemysłowych i przetwórczych, podatkowi nie podlega.

§ 2. Wytwórnie kwasu octowego, wyrabiające takowy wyłącznie do celów przemysłowych, podlegają przepisom, stosowanym do gorzelnii odnośnie do urządzenia i weryfikacji tudzież dozoru.

§ 3. Podatek wynosi mk. 300 za kilogram kwasu bezwodnego, kwoty do 50 f. przy obrachunku odrzuca się; 50 fen. do 99 fen. przyjmuje się za całą markę.

Ilość kwasu bezwodnego oblicza się podług wagi czystej kwasu octowego, stosownie do zawartości w nim kwasu bezwodnego (mocy) z przybliżeniem do 0,1; ilości do 0,05 odrzuca się, a 0,05—0,09 przyjmuje się za 0,1.

§ 4. Moc kwasu octowego określa się podług przepisów zawartych w załączniku do art. niniejszego.

Materiały i przyrządy niezbędne do badania kwasu octowego muszą być dostarczane przez wytwórcę jego kosztem i powinny być przechowywane pod urzędowym zamknięciem.

§ 5. Gdy przy sprawdzaniu magazynów, ilość kwasu octowego daje się określić tylko objętościowo, to takową przelicza się na wagową według przepisów zawartych w załączniku do § 4.

§ 6. Do uiszczenia podatku od kwasu octowego obowiązany jest wytwórca.

§ 7. Podatek staje się płatnym w chwili wydawania kwasu octowego do wolnego obrotu do celów spożywczych i powinien być uiszczony w ciągu trzech dni od dnia odprawy. Odroczeń nie udziela się.

§ 8. Wytwórnia winna prowadzić księgę kontroli wpływu podatku (wzór № 17).

§ 9. Kwas octowy odpowiada za ciężący na nim podatek bez względu na prawa do niego osób trzecich i dopóki podatku nie uiszczono, może być

na pokrycie podatków przez władze skarbowe urzędowo zajęty w drodze postępowania bezspornego.

§ 10. Przypadające należności lub też zwroty uiszczonego podatku ulegają przedawnieniu w terminie rocznym, licząc od dnia, w którym powstał obowiązek wpłacenia należności, lub też w którym takowy wpłacono.

Należności, przypadające wskutek zatajenia podatku, ulegają przedawnieniu w terminie lat trzech, od chwili zatajenia.

Przedawnienie przerywa się skutkiem jakiegokolwiek czynności urzędowej, skierowanej przez właściwą władzę skarbową ku ściągnięciu przypadającej należności podatkowej.

§ 11. Ministerstwo Skarbu upoważnia się do umarzania należnego podatku w wypadkach, kiedy względy słuszności za tem przemawiają, w szczególności w wypadkach zniszczenia lub znacznego uszkodzenia kwasu octowego.

§ 12. W każdej wytwórni kwasu octowego winien być odpowiedzialny kierownik, którym może być sam właściciel lub jego zastępca.

Właściciel wytwórni powinien zawiadomić Urząd Skarbowy I instancji, kto jest jego zastępcą w kierownictwie zakładu.

§ 13. Do celów związanych z odbiorem, odprawą i sprawdzaniem kwasu w wytwórniach kwasu octowego powinny być przez wytwórcę nabyte i w dobrym stanie utrzymywane waga z odważnikami, tudzież niezbędne przyrządy i miary cechowane.

§ 14. W razie wyznaczenia do dozoru wytwórni stałego organu kontroli skarbowej, może Izba Skarbowa obciążyć przedsiębiorstwo stosowną opłatą na rzecz Skarbu na koszt utrzymania tego organu w całości lub w części, niezależnie od obowiązku dostarczenia mu przez przedsiębiorstwo mieszkania z opałem, światłem, kuchnią i niezbędnym umeblowaniem.

ROZDZIAŁ II.

Zgłoszenie wytwórni, przemiar i użytkowanie naczyń.

§ 15. Przedsiębiorca, zamierzający wyrabiać kwas octowy, powinien najpóźniej na dwa tygodnie przed rozpoczęciem wyrobu złożyć Urzędowi Skarbowemu I inst. oznajmienie w 2-ch okazach, zawierające plan odręczny, opis pomieszczeń, przyrządów i naczyń, przeznaczonych do wyrobu kwasu octowego, tudzież rysunek i opis aparatów wytwórczych (wzór 1).

§ 16. Urząd Skarbowy po przejrzaniu oznajmienia i załączników prześle oba okazy właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej dla sprawdzenia na miejscu i dokonania przemiaru naczyń.

Po załatwieniu tych czynności inspektor zwróci przedsiębiorcy jeden okaz zatwierdzonego oznajmienia wraz z protokołem sprawdzenia, drugi zaś okaz

wraz z drugim okazem protokołu sprawdzenia przedstawi przełożonemu urzędowi.

§ 17. Inwentaryzacji i przemiaru naczyń dokończyć należy na tych samych zasadach i z zachowaniem tych samych form, co przy analogicznych czynnościach w gorzelniach, browarach i t. p. zakładach.

Stosuje się to również do zmian w stanie zakładu i jego inwentarza.

§ 18. O zmianie właściciela należy zawiadomić niezwłocznie Urząd Skarbowy I inst.

Nowy właściciel powinien uznać dowody sprawdzenia i przemiaru.

§ 19. W razie pozbycia się przyrządów odpędowych należy oznajmić władzy skarbowej I instancji adres nowonabywcy; o ile tenże znajdowałby się w innym okręgu skarbowym, to władza skarbową powinna o tem powiadomić Urząd Skarbowy podług właściwości.

ROZDZIAŁ III.

Oznajmienie ruchu.

§ 20. O rozpoczęciu ruchu należy oznajmić na trzy dni przedtem właściwemu Urzędowi Skarbowemu. O wstrzymaniu ruchu na czas przewyższający dwa tygodnie należy również oznajmić tej samej władzy najpóźniej na trzeci dzień bezczynności wytwórni.

§ 21. Oznajmienie ruchu składa się w dwóch okazach i winno zawierać opis zabiegów technicznych przy wyrobie i oczyszczaniu kwasu, opis wyrabianych gatunków kwasu octowego i czas trwania robót codziennych, należy też wykazać przewidywaną wydajność kwasu z oznajmionych do przerobu ilości surowców, mianowicie z octu drzewnego, soli kwasu octowego i t. p.

Przy ponawianiu oznajmień można powoływać się na szczegóły, zawarte w poprzednim oznajmieniu.

§ 22. Po zbadaniu oznajmienia ruchu Urząd Skarbowy takowe zatwierdzi, jeden okaz zwróci przedsiębiorstwu, drugi zaś zachowa przy aktach.

§ 23. W razie konieczności zmian w oznajmionym ruchu, należy wzamian ostatniego oznajmienia złożyć nowe w sposób przepisany w art. 20 i 21. Nowe oznajmienie będzie potraktowane stosownie do art. 22.

ROZDZIAŁ IV.

Dozór urzędowy.

§ 24. Odnośnie do dozorowania wytwórni kwasu octowego stosuje się analogiczne przepisy, obowiązujące względem innych zakładów, wyrabiających przedmioty, podlegające podatkowi spożywczemu — gorzelnii, browarów, cukrowni i t. p.

§ 25. Ocet drzewny, sole kwasu octowego (occiany) i kwas octowy wolno przechowywać, obrabiać i pakować tylko w pomieszczeniach oznajmionych, stosownie do art. 30.

Poszczególne gatunki kwasu octowego i wyżej wymienionych materiałów należy przechowywać każdy osobno.

Occian wapnia należy przechowywać w tym porządku, w jakim go się wciąga do księgi magazynowej (§ 60) i każdą partję należy w magazynie oznaczyć odpowiednio do pozycji książkowej.

Przy wyrobie kwasu octowego, odbieralniki do kwasu surowego i przyrządy do oczyszczania powinny znajdować się w osobnych pomieszczeniach.

§ 26. Przy dozorowaniu wytwórni organa skarbowe winny baczyć, aby do wyrobu kwasu octowego używano tych tylko naczyń i przyrządów, jakie wymieniono w zatwierdzonych oznajmieniach, tudzież, aby przechowywano ocet drzewny, sole kwasu octowego i kwas octowy w pomieszczeniach oznajmionych (§§ 30 i 31). Inspektor kontroli skarbowej powinien od czasu do czasu badać kwas octowy, przeznaczony do celów technicznych, czy odpowiada ustalonym prawnie wymaganiom.

Izba Skarbowa określi bliżej czas i sposób kontroli.

W wytwórni należy prowadzić książkę do zapisywania wyników badania przez kontrolę skarbową, podług załączonego wzoru (wzór 2).

§ 27. W razie nieczynności wytwórni, należy trzymać przyrządy odpędowe pod urzędowym zamknięciem kontroli skarbowej; w razach koniecznych (naprz. przy remoncie i t. p.) inspektor kontroli może zezwolić na wyjątek.

Zabezpieczenia zdejmuje się przed rozpoczęciem oznajmionego ruchu.

§ 28. Na przychód i rozchód occianu wapnia należy prowadzić w wytwórni książkę składową, według wzoru № 3, do której zapisywać każdą pozycję w dniu odbioru i wydania tego materiału.

Przy wyrobie innego kwasu, nie zaś octu drzewnego, należy prowadzić książkę magazynową wzoru № 4.

§ 29. Na rozchód kwasu octowego należy prowadzić w wytwórni książkę wzoru № 5.

Poszczególne pozycje rozchodowe powinny być ściśle sprawdzane przez inspektora kontroli skarbowej.

§ 30. Najmniej raz na kwartał Urząd Skarbowy przeprowadza szczegółowe badanie zapasów wytwórni.

Przed badaniem przedsiębiorca obowiązany złożyć oznajmienie według wzorów №№ 6, 7 lub 8, w zależności od rodzaju wyrabianego kwasu octowego (§ 1 a i b).

§ 31. Przy rewizji zapasów mogą być dokonane badania próbne w celu sprawdzenia wyżej przewidzianych oznajmień (§ 30).

W razie niemożności przeprowadzenia badania i ważenia occianu wapnia, zapasy mogą być sprawdzone bez tego, na podstawie dowodów pisemnych i ksiąg handlowych przedsiębiorstwa.

§ 32. Przy rewizji fabrykacji octu drzewnego należy spisać protokół rewizji wzoru № 9, w którym

wymienić wydajność za okres ubiegły, tudzież znalezione ubytki lub nadwyżki octianu wapnia w porównaniu z zapasem książkowym.

Przy fabrykacji innego kwasu octowego należy spisać protokół o wynikach rewizji, podług wzoru № 10.

Różnice otrzymane przy rewizji w porównaniu z oznajmieniem przedsiębiorcy odnośnie do wydajności i zapasów octianu wapnia lub też nieoczyszczonego kwasu octowego, należy uwidocznic i odpowiednio oświetlić w protokole rewizji.

Przedsiębiorca lub jego zastępca prawny powinien być przy rewizji obecny.

§ 33. Izba Skarbowa powinna protokoły rewizji ściśle zbadać i orzec czy dane w nich zawarte mogą być pozostawione bez dalszych skutków. Przeniesienia pozostałości do ksiąg na nowy okres musi być poświadczone przez inspektora kontroli skarbowej.

§ 34. W razie zniszczenia w wytwórni wskutek nieprzewidzianego wypadku bądź materiałów surowych, bądź gotowego kwasu octowego, należy niezwłocznie oznajmić o tem najbliższej władzy skarbowej, która obowiązana będzie przeprowadzić stosowne dochodzenie i o wyniku tegoż przedstawić władzy przełożonej dla postanowienia o dalszym biegu sprawy. Zniszczone części materiałów lub też kwasu octowego należy odpisać w księgach magazynowych na rozchód.

ROZDZIAŁ V.

Odprawa kwasu octowego.

§ 35. Przed wydaniem kwasu octowego z wytwórni, powinien wytwórca wpisać do książki kontroli oznajmienie według wzoru № 11.

W oznajmieniu należy wymienić znaki i numera, liczbę i rodzaj naczyń, tarę, wagę brutto i netto, oraz moc kwasu octowego w stopniach wagowych i ogólną ilość przeznaczoną do odprawy bezwodnego kwasu octowego.

§ 36. Urzędnik kontroli skarbowej, uskuteczniający odprawę, sprawdza dane zawarte w oznajmieniu.

§ 37. Naczynia transportowe mogą być zgóry zważone z oznaczeniem tary i wpisane do książki tarowej, podobnie jak to się czyni w magazynach przy gorzelniach.

§ 38. Przy odprawie należy sprawdzić wagę conajmniej 5% oznajmionych naczyń; w razie powzięcia wątpliwości, tudzież przy znacznych różnicach — powyżej 2% wagi oznajmionej, należy przeważyc cały transport.

§ 39. Jeśli kwas octowy przeznaczony jest do celów przemysłowych po odpowiednim skażeniu, to należy to zaznaczyć w świadectwie przewozowym według wzoru № 12.

Odnośnie do świadectw przewozowych stosuje się przepisy analogiczne, obowiązujące względem odprawy spirytusu.

§ 40. Przy zauważeniu na dnie zbiorników przewozowych osadu skryształizowanego kwasu octowego, który po nadejściu do miejsca przeznaczenia nie mógł być stamtąd wybrany, należy ilość tę urzędowo stwierdzić i zawiadomić o tem Urząd Skarbowy w miejscu odprawy. Ilość osadu określa się z różnicy wagi przewiezonego kwasu stwierdzonej przy odprawie przy odbiorze przesyłki. Te same formalności zachować należy, w razie zauważenia osadu krystalicznego w zbiorniku przewozowym przy odprawie przesyłki.

Pozycje rozchodowe księgi magazynowej przedsiębiorstwa powinny być ściśle uzgodnione z danymi świadectw przewozowych i z wynikiem urzędowego odbioru przesyłki.

ROZDZIAŁ VI.

Zwolnienie kwasu octowego od podatku.

§ 41. Kwas octowy przeznaczony do celów techniczno-przemysłowych podlega przepisom szczególnym i może też podlegać skażeniu w sposób przepisany przez Ministra Skarbu.

§ 42. Przedsiębiorstwo zamierzające przerabiać kwas octowy zwolniony od podatku, powinno oznajmić właściwej Izbie Skarbowej cel i sposób przerobu, sposób przechowywania i sposób skażania kwasu octowego, jeśli przerób tegoż w stanie skażonym jest możliwy.

§ 43. Izba Skarbowa orzeka, czy oznajmiony sposób skażenia jest dopuszczalny, a w odnośnych wypadkach, czy można dopuścić techniczny przerób kwasu octowego bez podatku w stanie nieskażonym i na jakich warunkach.

§ 44. Skażonego i nieskażonego (47) kwasu octowego można używać tylko w tem przedsiębiorstwie i do tych celów, jakie w zezwoleniu Izby Skarbowej wymieniono.

§ 45. Skażenie dokonywa się w miejscu przerobu denaturatu; na wyjątki od tego przepisu może zezwolić właściwa Izba Skarbowa.

Denaturat należy przechowywać w miejscu oznajmionem władzy skarbowej I instancji.

§ 46. Organy skarbowe obowiązane są kontrolować w zakładzie przemysłowym, przerabiającym kwas octowy, zapasy i przerób denaturatu.

§ 47. Gdy według orzeczenia Izby Skarbowej zezwala się na przerób techniczny kwasu octowego w stanie nieskażonym, to wydaje się jednocześnie według wzoru № 13 zezwolenie na prawo nabycia w ciągu roku kalendarzowego określonej ilości kilogramów kwasu do ściśle określonego celu technicznego. Gdyby ilość dozwolona okazała się niedostateczną, to Izba Skarbowa władna jest takową powiększyć.

Przy nabywaniu kwasu octowego należy to zezwolenie przedstawiać przy odprawie, a ilość odebranego kwasu za każdym razem na nim przy odprawie zaznaczać.

Po wyczerpaniu zezwolenia zwrócić je należy niezwłocznie za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego Izbie Skarbowej.

§ 48. Kwas octowy wydany bez pobrania podatku do celów przemysłowych znajduje się pod wężem podatku aż do czasu przerobu w miejscu przeznaczenia. Kwas octowy zniszczony w czasie przewozu, skutkiem wypadku nadzwyczajnego, może być według uznania Izby Skarbowej zwolniony od podatku.

§ 49. Kwas octowy nieskażony wolno przechowywać tylko w miejscu oznajmionem, w magazynach lub w zbiornikach dokładnie wymierzonych i zaopatrzonych w laski lub szkła miernicze.

§ 50. Na przychód i rozchód kwasu octowego przeznaczonego do technicznego przerobu a zwolnionego od podatku spożywczego, należy prowadzić w przedsiębiorstwie, uprawnionem do tego przerobu—książkę magazynową według wzoru № 14.

§ 51. Władze skarbowe obowiązane są najmniej raz na trzy miesiące sprawdzać zapasy kwasu octowego i porównywać je z pozostałością książkową.

Ubytki i zaniki kwasu octowego podlegają opodatkowaniu, jeśli w wyniku rewizji powzięto uzasadnione przypuszczenie, że powstały skutkiem nielegalnego użycia kwasu. O zwolnieniu od podatku ubytków i zaników, określonych przy rewizji, orzeka na wniosek urzędu skarbowego właściwa Izba.

§ 52. Kwas octowy, przeznaczony do wywozu zagranicę, wolny jest od podatku. Przy załatwieniu wywozu stosuje się analogiczne przepisy, dotyczące wywozu spirytusu.

ROZDZIAŁ VII.

Handel kwasem octowym zwolnionym od podatku spożywczego.

§ 53. Kto zamierza otworzyć skład kwasu octowego pod wężem podatku spożywczego powinien uzyskać stosowne zezwolenie właściwej Izby Skarbowej.

Zezwolenie wydaje się według wzorów № 13 i 15.

§ 54. Składnicy obowiązani są prowadzić książkę magazynową na przychód i rozchód kwasu octowego według wzoru № 16.

Ze składu wolno wydawać bez podatku ilości nie mniejsze niż 2 kilogr. kwasu i tylko nabywcom posiadającym stosowne uprawnienie wzoru przepisane, na którym wydawane ilości należy dokładnie zaznaczać (moc i wagę).

§ 55. Kwas opodatkowany należy przechowywać w składzie osobno od nieopodatkowanego.

§ 56. Odnośnie do rewizji składów stosuje się przepisy § 51.

ROZDZIAŁ VIII.

Sprawozdania rachunkowe.

§ 57. Wytwórnice, przetwórnice i składy kwasu octowego powinny składać urzędowi skarbowemu w pierwszej dekadzie każdego miesiąca wykazy miesięczne za miesiąc ubiegły według wzoru № 17.

Urzędy skarbowe po sprawdzeniu wykazów składają je w drugiej dekadzie miesiąca Izbie Skarbowej.

Izba Skarbowa złoży wykaz (według tego samego wzoru) z podległego sobie obszaru i w ostatniej dekadzie miesiąca przedstawi go Ministerstwu Skarbu.

§ 58. Do wykazu dołączy Izba Skarbowa wyjaśnienia dotyczące średnich cen fabrycznych na kwas octowy, przyczyn zmniejszenia lub zwiększenia jego spożycia i zużycia tak do celów spożywczych, jak i technicznych.

§ 59. Od kwasu przywożonego z zagranicy uiszcza się akcyzę jednocześnie z cłem. Komora celna może wypuścić kwas octowy bez ściągnięcia akcyzy jedynie na skutek posiadanego przez importera stosownego uprawnienia bądź na dalszy przerób kwasu bez akcyzy, bądź na pokredytowanie należnej akcyzy i sprowadzenie kwasu pod wężem podatku.

O wypuszczeniu kwasu bądź z pobraniem akcyzy, bądź bez podatku, bądź pod wężem podatku Komora celna winna powiadomić z koniecznymi szczegółami właściwą Izbę Skarbową, stosownie do miejsca przeznaczenia wypuszczonego towaru.

§ 60. Kwas octowy nierozcieńczony wolno sprzedawać do użytku spożywców tylko w naczyniach szklanych, najwyżej półlitrowych, zaopatrzonych w etykietę fabryki lub rozlewni z oznaczeniem „esencja octowa”, firmy (adres), mocy i wagi netto.

Korek naczynia powinien być zabezpieczony kapslą, pieczęcią lub innym widocznym sposobem.

§ 61. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1923 r. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy wykonawcze.

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Załącznik do § 4 przepisu wykonawczego Min. Skarbu z d. 15. XII. 1922 r. w przedmiocie podatku od kwasu octowego.

PRZEPISY

dotyczące badania esencji octowej.

ROZDZIAŁ I.

Określanie rodzaju esencji.

A. Przepis dla urzędników.

§ 1.

Esencja przeznaczona do odprawy musi być w stanie płynnym. Ponieważ esencja o wysokiej za-

wartości kwasu uszkadza ciało i odzież, należy więc zachowywać przy czynnościach z esencją należyta ostrożność.

§ 2.

Zwykle należy badać zawartość każdego naczynia osobno. Od esencji przeznaczonej do zbadania odbiera się próbę, którą należy zaczerpnąć w drobnych ilościach po dokładnem wymieszaniu płynu z różnych warstw tegoż, razem $\frac{1}{4}$ do $\frac{1}{2}$ litra; odebraną próbę miesza dokładnie i bada się jak niżej.

§ 3.

Zawartość bezwodnika kwasu octowego określa się sposobem wskazanym w rozdz. II przepisów niniejszych. Jeśli ta zawartość wynosi lub przewyższa 60%, to należy uważać esencję za przydatną do celów spożywczych; jeśli zaś ta zawartość okaże się niżej 60%, to należy badać esencję w dalszym ciągu.

§ 4.

Badanie z pomocą roztworu nadmanganian potasu. Do naczynia szklanego objętości 50 do 100 ctm.³, które należy przed tem dokładnie wypłukać, wlewa się 15 ctm.³ wody destylowanej, dodaje się do niej 5 ctm.³ esencji odciągniętej z danej próby pipetką, miesza się te ciecze dokładnie i następnie dodaje się pipetką lub biuretą z podziałką na 0,1 ctm.³ jeden centymetr świeżo przygotowanego roztworu 1 grama nadmanganian potasu w 1 litrze wody gotowanej, poczem ciecz otrzymaną należy dobrze wymieszać. Jeżeli fioletowe zabarwienie próby spowodowane roztworem nadmanganian potasu przejdzie natychmiast lub najwyżej w ciągu 15 minut w barwę różową, brunatną lub żółtą, albo też zgoła zniknie, to w takim razie można uznać badaną esencję za zdatną tylko do celów technicznych. Próbę bada się w dalszym ciągu na zapach (§ 5). Jeśli natomiast fioletowe zabarwienie próbki pozostaje na oko niezmiennie, to esencję należy uznać za zdatną do spożycia i traktować ją stosownie do przepisów rozdziału II.

§ 5.

Badanie na zapach. 5 ctm.³ badanej próby zmieszanych z kilku kroplami roztworu spirytusowego fenoltaleiny (1:100) rozcieńcza się dwupormalnym ługiem sodowym dopóki mieszanina przy skłóceniu nie pozostanie zabarwioną na różowo. Wtedy nagrzewa się próbkę na siatce drucianej do zawrzenia i bada się jej zapach. Jeżeli próbka wydziela przykry zapach dymu lub smoły kamiennej, to uznaje się esencję za zdatną tylko do celów technicznych. Jeśli zaś próba daje zapach owocowy lub wogóle zapach przyjemny, albo też jest zgoła bez zapachu, to esencję uznać należy za zdatną do spożycia.

§ 6.

W wypadkach wątpliwych należy resztę próby w ilości conajmniej 120 ctm.³, a w razie potrzeby odebraną nową próbę w ilości około $\frac{3}{4}$ litra odesłać do właściwej pracowni chemicznej, która zbada ją według przepisów §§ 8 i 9. Gdyby i potem bada-

niu pozostały wątpliwości co do rodzaju esencji, to należy odebrać z niej trzecią próbę, zlać ją do starannie wymytej butelki i odesłać do pracowni chemicznej Politechniki Warszawskiej do sprawdzenia.

§ 7.

W razie uznania esencji za zdatną do spożycia należy postępować podług wymagań przepisów §§ 11 do 17, esencję zaś zdatną tylko do celów technicznych należy niezwłocznie traktować jako taką.

B. Przepisy dla chemików.

§ 8.

Pracownia chemiczna ma przedewszystkiem powtórzyć z otrzymaną próbą całe badanie jak wyżej, gdyby badanie nie dało dokładnych wyników, to należy przeprowadzić badanie acetonem.

§ 9.

W tym celu wlewa się z badanej próbki 100 ctm.³ do kolby objętości 250—300 ctm.³ i ostrożnie nasycy się je bezwodnym węglanem sodu. Następnie nasadza się na kolbę dwukrotnie zgietą pod kątem prostym rurkę szklaną długości około 75 ctm., służącą jako oziębiacz i prowadzącą do próbówki; nagrzewa się kolbę dopóki nie przekropli się 0,5 do 1 ctm.³ płynu badanego. W każdym razie gdyby dolne ramię rurki stało się gorącym, trzeba natychmiast nagrzewanie przerwać. Do destylatu dodaje się 1 ctm.³ amonjaku płynnego o gęstości 0,96, poczem zatyka się próbówkę i pozostawia w spokoju około 3 godzin celem związania mogącego zawierać się aldehydu. Po upływie tego czasu dodaje się 1 ctm.³ piętnasto procentowego ługu sodowego lub potasowego, a następnie 1 ctm.³ świeżo przygotowanego roztworu 2 $\frac{1}{2}$ % nitroprussidu sodowego. Wtedy w obecności acetonu powstaje wyraźne zabarwienie na różowo, które przechodzi przy zewnętrznem ochłodzeniu i dodawaniu kroplami 50% kwasu octowego w barwę fioletową lub różowo-fioletową. Bez acetonu występuje tylko barwa żółto-żółta, która po dodaniu kwasu octowego znika lub przechodzi w barwę brudno-żółtą.

§ 10.

Gdy obecność acetonu ściśle stwierdzono, to uznaje się daną esencję za zdatną jedynie do celów technicznych, w przeciwnym zaś razie—za zdatną do celów spożywczych.

ROZDZIAŁ II.

Określanie zawartości bezwodnika kwasu octowego t. j. mocy esencji.

A. Przepisy dla urzędników.

§ 11.

Próba. Przeciętną próbę można odbierać tylko od naczyń mających w przybliżeniu jednaką objętość i zawierających esencję zbliżonej mocy, z różnicą nie więcej niż 2%. Z każdego naczynia odbiera się do próby po 20 ctm.³, które należy dokładnie

wymieszać a następnie przystępuje się do określenia zawartości bezwodnika kwasu octowego jak poniżej.

Określenie zawartości bezwodnika kwasu.

§ 12.

Z otrzymanej próby oddziela się z pomocą pipetki lub biuretki przy ciepłocie pokojowej 5 ctm.³, spuszcza się je po ściance do kolbki Erlenmajera mającej około 200 ctm. objętości i zawierającej 50—60 ctm.³ wody destylowanej, trzymając koniec pipetki lub biuretki tuż nad poziomem zawartości kolbki; po spłynięciu próbki trzyma się jeszcze pipetkę (biuretę) przez 15 sekund w kolbce dla dokładnego ścieknięcia resztek. Następnie dodaje się do kolbki kilka kropel spirytusowego roztworu fenoltaleiny (1:100), poczem wpuszcza się potrochu z biuretki z podziałką na 0,1 ctm. dwunormalny ług sodowy, mieszając zawartość kolbki po dolaniu każdej kropli, póki występujące stopniowo zabarwienie różowe, które z początku znika po skłóceniu płynu, nie utrwali się. Znaną liczbę dolanych z biuretki centymetrów sześciennych ługu porównywa się z liczbami podanymi w pierwszej kolumnie przyległej tabliczki przyjmując liczbę najbardziej zbliżoną do liczby znalezionej; jeżeli liczba zużytych centymetrów ługu jednakowo zbliża się do dwóch sąsiednich liczb tej kolumny, przyjmuje się liczbę wyższą. Odpowiednia liczba kolumny drugiej wskazuje bezpośrednio zawartość bezwodnika kwasu octowego w badanej próbce (§ 18).

§ 13.

Ług normalny należy przechowywać w naczyniu dokładnie zamkniętem, ponieważ psuje się wskutek zetknięcia się z powietrzem i traci na swej mocy. Moc ługu należy od czasu do czasu sprawdzać za pomocą mianowania go normalnym roztworem kwasu (siarkowego, solnego lub octowego), który można nabywać w aptece lub poważniejszym składzie aptecznym i przechowywać należy również w naczyniu szczelnie zamkniętem.

§ 14.

Sprawdzanie ługu odbywa się w następujący sposób: odmierza się 20 ctm.³ kwasu normalnego o ciepłocie pokojowej i spuszcza się go pipetką lub biuretą do kolbki o objętości około 200 ctm. zawierającej 20—30 ctm. wody destylowanej postępując jak wyżej (§ 12). Następnie po dodaniu kilku kropel spirytusowego roztworu fenoltaleiny wpuszcza się ługu, przyczem około 8 ctm. można wlać odrazu potem zaś potrochu, wreszcie kroplami, póki występująca w mieszaninie barwa różowa nie utrwali się; do tego zużyte być winno nie mniej niż 9.8 i nie więcej niż 10.2 ctm.³ ługu normalnego;

w przeciwnym razie należy uznać ług za niezdatny do dalszego użytku i postarać się o świeży.

§ 15.

W razie wystąpienia jakiegokolwiek wątpliwości co do przeprowadzonego zbadania danej próby esencji, należy jej pozostałość w ilości conajmniej 120 ctm.³, lub też nową odebraną próbę odesłać do zbadania w kompetentnej pracowni chemicznej.

B. Przepisy dla chemika.

§ 16.

Z otrzymanej próby odważa się 50 gram i wlewa się je do kolby litrowej, którą następnie dopełnia się do kreski wodą o ciepłocie + 15 C. Z kolby odciąga się pipetką 50 ctm.³ i po dodaniu spirytusowego roztworu fenoltaleiny tudzież ługu normalnego aż do wystąpienia trwałego zabarwienia, po czem oblicza się ilość zużytego ługu w centymetrach, a liczba ta pomnożona przez 2.4 wskaże moc danej próby t. j. zawartość bezwodnika kwasu octowego.

§ 17.

Naczynia używane do badań powyższych muszą być gwarantowane lub też wypróbowane przez chemika co do ich ścisłości.

ROZDZIAŁ III.

Przeliczanie ilości objętościowych na wagowe.

§ 18.

Z danych o objętości esencji i jej mocy w procentach wagowych według wyników zbadania danej próby określa się wagę kwasu bezwodnego zawartej w wiadomej objętości esencji. W tym celu odszukuje się w kolumnie I tablicy II wskazującej moc esencji liczbę znalezionej w tabl. I, a odpowiednia liczba w kolumnie II tabl. II podaje współczynnik, na który należy pomnożyć daną liczbę litrów zbadanej esencji, by następnie po pomnożeniu otrzymanego iloczynu przez liczbę wskazującą moc esencji—(tabl. I) i podzieleniu przez 100 znaleźć liczbę kilogramów bezwodnika kwasu octowego zawartą w danej objętości esencji.

§ 19.

Przykład. Ilość esencji 347.51; badanie mocy podług tabl. I wykazało 83% wagowych, którym w tabl. II odpowiada współczynnik 1.07, zatem $1.07 \times 347.5 = 371.8$ kilg. esencji o mocy 83% bezwodnika kwasu, czyli $\frac{371.8 \times 83}{100} = 308.6$ kilg. kwasu bezwodnego. Przy obliczaniu drugi znak dziesiętny do 0.05 odrzuca się a 0.05 i więcej liczy się za 0.1.

Tablica I.

Do określenia zawartości w danej próbie bezwodnika kwasu octowego.

Ilość zużytych ctm. dwunormalnego ługu sodowego	Zawartość bezwodnika kwasu w ^{0/0} w wagowych	Ilość zużytych ctm. dwunormalnego ługu octowego.	Zawartość bezwodnika kwasu w ^{0/0} w wagowych
1	2	1	2
0.4	1	22.6	51
0.8	2	23.0	52
1.3	3	23.5	53
1.7	4	24.0	54
2.1	5	24.4	55
2.5	6	24.9	56
3.0	7	25.3	57
3.4	8	25.8	58
3.8	9	26.3	59
4.2	10	26.7	60
4.7	11	27.2	61
5.1	12	27.6	62
5.5	13	28.1	63
6.0	14	28.6	64
6.4	15	29.0	65
6.8	16	29.5	66
7.3	17	29.9	67
7.7	18	30.4	68
8.1	19	30.9	69
8.6	20	31.3	70
9.0	21	31.8	71
9.5	22	32.2	72
9.9	23	32.7	73
10.3	24	33.1	74
10.8	25	33.6	75
11.2	26	34.0	76
11.7	27	34.5	77
12.1	28	34.9	78
12.6	29	35.4	79
13.0	30	35.8	80
13.5	31	36.3	81
13.9	32	36.7	82
14.4	33	37.2	83
14.8	34	37.6	84
15.3	35	38.0	85
15.7	36	38.5	86
16.2	37	38.9	87
16.6	38	39.3	88
17.1	39	39.8	89
17.5	40	40.2	90
18.0	41	40.6	91
18.5	42	41.0	92
18.9	43	41.4	93
19.4	44	41.8	94
19.8	45	42.2	95
20.3	46	42.6	96
20.7	47	42.9	97
21.2	48	43.3	98
21.7	49	43.6	99
22.1	50	44.0	100

Tablica II.

Do określenia wagi jednego litra esencji przy ciepłocie o +15° C.

Zawartość bezwodnika kwasu w ^{0/0} w wagowych	Waga w kilogramach	Zawartość bezwodnika kwasu w ^{0/0} w wagowych	Waga w kilogramach
1	2	1	2
1	1.00	51	1.06
2	1.00	52	1.06
3	1.00	53	1.06
4	1.01	54	1.06
5	1.01	55	1.07
6	1.01	56	1.07
7	1.01	57	1.07
8	1.01	58	1.07
9	1.01	59	1.07
10	1.01	60	1.07
11	1.02	61	1.07
12	1.02	62	1.07
13	1.02	63	1.07
14	1.02	64	1.07
15	1.02	65	1.07
16	1.02	66	1.07
17	1.02	67	1.07
18	1.03	68	1.07
19	1.03	69	1.07
20	1.03	70	1.07
21	1.03	71	1.07
22	1.03	72	1.07
23	1.03	73	1.07
24	1.03	74	1.07
25	1.04	75	1.07
26	1.04	76	1.07
27	1.04	77	1.07
28	1.04	78	1.07
29	1.04	79	1.07
30	1.04	80	1.07
31	1.04	81	1.07
32	1.04	82	1.07
33	1.04	83	1.07
34	1.05	84	1.07
35	1.05	85	1.07
36	1.05	86	1.07
37	1.05	87	1.07
38	1.05	88	1.07
39	1.05	89	1.07
40	1.05	90	1.07
41	1.05	91	1.07
42	1.05	92	1.07
43	1.06	93	1.07
44	1.06	94	1.07
45	1.06	95	1.07
46	1.06	96	1.06
47	1.06	97	1.06
48	1.06	98	1.06
49	1.06	99	1.06
50	1.06	100	1.06

URZĄD SKARBOWY

(Strona 1).

Wzór № 1
(przep. o pod. od kw. oct. § 15)

OPIS WYTWÓRNI KWASU OCTOWEGO

W..... powiatu.....
ulica..... №.....

W opisie na odwrotnej stronie umieścić należy:

Pouczenie. I. W razie wyrobu drzewnego kwasu octowego:

- a) pomieszczenia przeznaczone do wyrobu i oczyszczenia kwasu, tudzież zawierające przewody do przepuszczania pary lub płynu kwasu octowego, oraz przeznaczone na skład kwasu, octianów i acetonu.
- b) pomieszczenia stykające się bezpośrednio z wymienionymi w p. a).

II. W razie wyrobu innego rodzaju kwasu octowego:

- a) pomieszczenia w których kwas octowy się wyrabia, oczyszcza, przechowuje, przerabia i pakuje.
- b) pomieszczenie stykające się bezpośrednio z wymienionymi w p. a).

Naczynia wyszczególnia się pojedynczo.

Akta dotyczące opisu, rysunki, plany i t. p. należy przechowywać w należyтым porządku, powszywane w osobną teczkę.

O zmianach i uzupełnieniach w stanie wytwórni, przyrządów i naczyń należy składać w urzędzie skarbowym szczegółowe oznajmienia w 2-ch okazach, celem odpowiedniego uzupełnienia opisu. Zapisy zmian należy czynić przejrzyste i czyste.

(Strona 2).

Szczegółowy opis pomieszczeń.

(Strona 3).

Wykaz przyrządów i naczyń.

N a c z y n i a			P r z y c h ó d		R o z c h ó d	
Liczba porz.	oznaczenie	pojemność	data	Uwagi i podpis urzędnika skarbowego	data	Uwagi i podpis urzędnika skarbowego
1	2	3	4	5	6	7

URZĄD SKARBOWY

(Strona 1).

Wzór № 2
(przep. o pod. od kw. oct. § 26).KSIĄŻKA KONTROLI
wytwórni kwasu octowegoW..... pow.....
ulica..... №.....

(Strona 2).

Liczba porz.	Data i godzina czynności	Zapiski o nałożeniu i zdjęciu zamknięć urzędowych	Zapiski o stanie wytwórni w czasie kontroli i podpis urzędnika
1	2	3	4

URZĄD SKARBOWY

(Strona 1).

Wzór № 11
(przep. o pod. od kw. oct. § 35)

KONTROLA

opodatkowania kwasu octowego wytwórni w _____

należącej do _____

(Strona 2).

O Z N A J M I E N I E

Cechy naczyń	Liczba i rodzaj naczyń	Waga brutto klg.	Tara stwierdzona urzędowo klg.	Waga netto klg.	Moc kwasu w % % wagowych	Kwas bezwodny w rub. 5 i 6 klg.
1	2	3	4	5	6	7

URZĘDOWE SPRAWDZENIE

(Strona 3).

Cechy naczyń	Liczba i rodzaj naczyń	Waga brutto klg.	a) tara urzędowa b) tara stwierdzona przy odprawie klg.	Waga netto klg.	Moc kwasu w % % wagowych	Kwas bezwodny z rub. 12 i 13	Przypadający podatek	Wyplacono za kwitem kasowym
						klg.		
8	9	10	11	12	13	14	15	16
								Gdzie klędy i № kwitu

URZĄD SKARBOWY

(Strona 1).

Wzór № 12
(przep. o opod. kw. oct. § 39).

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE № _____

na wywóz kwasu octowego do celów technicznych z wytwórni _____

w _____ pow. _____
ulica _____ № _____
miejsce przeznaczenia przesyłki _____
nazwisko odbiorcy _____
data _____ 192 r.

Podpis przedsiębiorcy

Podpis urzędnika

(Pieczęć
wytwórni)

(Strona 2).

Oznaczenie naczyń przesyłki	Waga brutto	Tara	Waga netto	Moc kwasu w 0/00	Ilość z kol. 4 i 5	Oznaczenie środka skażającego	Ilość środka skażającego klg. lub ltr.	U W A G I
	kg.	kg.	kg.		kg.			
1	2	3	4	5	6	7	8	9

MINISTERSTWO SKARBU
IZBA SKARBOWAWzór № 13
(przep. o pod. od kw. oct. § 47).

dnia _____ 19 r.

L _____

Z E Z W O L E N I E

(ważne na rok 192).

Firmie N. N. w _____ zezwala się nabywać w ciągu roku _____ nieopodatkowany kwas octowy w ilości _____ klg. słownie _____ klg. kwasu bezwodnego.

Zezwolenie niniejsze wydaje się z następującymi zastrzeżeniami:

- 1) Niewolno odstąpić zezwolenia osobie trzeciej.
- 2) Przy nabywaniu kwasu octowego należy za każdym razem okazywać zezwolenie sprzedającemu, który oznaczy na niem wydaną ilość. Przy odbiorze kwasu w zbiornikach kolejowych należy oznaczyć na zezwoleniu ilość skryształizowanego osadu pozostałego w zbiorniku po zlanii odebranej zawartości kwasu.
- 3) Kwasu octowego wolno używać tylko do _____
- 4) Na przychód i rozchód kwasu octowego należy prowadzić ksiązkę podług ustalonego wzoru.
- 5) Zezwolenie niniejsze ma być dołączone do podania o nowe zezwolenie a w każdym razie złożony władzy skarbowej i instancji nie później niż w ośm dni po czasie wygaśnięcia.

(Pieczęć)

(Podpis)

URZĄD SKARBOWY

(Strona 1).

Wzór № 14
(przep. o pod. od kw. oct. § 50).**KSIĘGA MAGAZYNOWA**

na przychód i rozchód kwasu octowego przeznaczonego do celów technicznych i zwolnionego od podatku.

(Nazwa zakładu)
w pow.
ulica №
na rok

(Strona 2).

P R Z Y C H Ó D.

Data	Waga netto kwasu octow. kg.	Moc kwasu octowego % wag.	Ilość kwasu octowego z kolumn. 2 i 3	Skąd przybył kwas octowy i nazwisko wytwórcy	U w a g i
1	2	3	4	5	6

R O Z C H Ó D.

(Strona 3).

Data	Waga netto kwasu octow. kg.	Moc kwasu octowego % wag.	Ilość kwasu octowego z kolumn. 8 i 9	Przeznaczenie kwasu octowego	U w a g i
7	8	9	10	11	12

MINISTERSTWO SKARBU
IZBA SKARBOWAWzór № 15
(przep. o opodat. kw. oct. § 53)......
dnia

L.

Z E Z W O L E N I E

na prawo sprzedaży kwasu octowego otrzymanego pod węzłem podatku, ważne na rok

Zezwala się P.

w przy ul. № w ciągu r.

sprzedawać kwas octowy otrzymany pod węzłem podatku spożywczego z zachowaniem następujących warunków:

- 1) Zezwolenie niniejsze nie może być nikomu odstąpione.
- 2) Kwas octowy wolno przechowywać jedynie w pomieszczeniu oznajmionem władzy skarbowej.
- 3) Kwas octowy wolno sprzedawać jedynie osobom uprawnionym do handlu lub przerabiania kwasu stosownie do posiadanych przez nich uprawnień; wydawać należy jednorazowo nie mniej niż 2 klg.
- 4) Sprzedane ilości należy za każdym razem wpisać na uprawnieniu przedstawionem przez nabywcę.
- 5) Na przychód i rozchód kwasu należy prowadzić książkę magazynową.
- 6) Zezwolenie niniejsze należy po upływie terminu ważności oddać do dalszej dyspozycji urzędowi akcyz i monopolów.

(Pieczęć)

(Podpis)

(Strona 1).

Wzór № 16
(przep. o opodat. kw. oct. § 54).**KSIĘGA MAGAZYNOWA**sprzedaży kwasu octowego otrzymanego pod węzłem podatku
składu

w pow.

ul. №

na r.

(Strona 2).

P R Z Y C H Ó D

Data	Waga netto kw. oct. klg.	Moc w % wag.	Ilość kw. oct. z kolum. 2 i 3 klg.	Od kogo i skąd otrzymano przesyłkę
1	2	3	4	5

R O Z C H Ó D

(Strona 3).

Data	Waga netto kw. oct. klg.	Moc w % wag.	Ilość kw. oct. z kol. 7 i 8 klg.	Komu wydano	Na podstawie jakiego uprawnienia, daty i liczby
6	7	8	9	10	11

URZĄD SKARBOWY

(Strona 1).

Wzór № 17
(przep. o opodat. kw. oct. § 8).**KONTROLA**

wpływu podatku od kwasu octowego

Wytwórni (składu) kwasu octowego

w pow.

ul. №

na rok

Wpłaty powinny odpowiadać należności podatku
podług księgi № 11 i № 16

(Strona 2).

Data	Miejsce gdzie podatek uiszczono	№ kwitu	Kwota opłacona Mk.	Uwagi

URZĄD SKARBOWY.

Wzór № 18
(przep. o opod. kw. oct. § 57).

W Y K A Z
ruchu kwasu octowego i wpływu podatku
za miesiąc.....rok.....

NAZWA WYTWÓRNI (§ 57 przep. wyk.).

Liczba fabryk wyrabiających kwas octowy					Do spo- życia	Tylko do celów przemysłowych	Ilość kwasu octowego		Należ- ność ak- czy	Uwagi
Drzewny	Z ocia- nu	Karbidu	Aldehydu	Innych			Opodat- kowanego ctm.	Skażo- nego ctm.		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

15.**Rozporządzenie Ministra Skarbu**

z dnia 22 grudnia 1922 roku

w przedmiocie opłat stemplowych od poświadczeń odbioru, zamieszczanych na asygnacjach władz i urzędów państwowych.

Na mocy art. 20 ustawy z dnia 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych (Dz. U. R. P. № 92, poz. 676) oraz art. 33 dekretu № 445 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. T. K. R. z r. 1922 № 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty, przypadające od poświadczeń odbioru (pokwitowań), umieszczanych na asygnacjach władz i urzędów państwowych, potrącać się będzie z sumy asygnowanej należności.

§ 2. Potrącenia dokonywują asygnujące władze i urzędy państwowe.

W tym celu należy, o ile w danym przypadku nie mają zastosowania uwolnienia, przewidziane w art. 14 ustawy z dn. 28 paźdz. 1921 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 676) względnie art. 2 dekretu № 445 z d. 27 grud. 1921 r. (Dz. Urz. T. K. R. Litwy Śr. r. 1922 № 1) ustalić przed wystawieniem asygnacji kwotę opłaty, przypadającej od poświadczenia (pokwitowania), potrącić ją z sumy asygnowanej należności, wyszczególnić dokonane potrącenie w treści asygnacji i zaznaczyć zarazem, że potrącona kwota ma być zarachowana na dochód Ministerstwa Skarbu, dział 6 § 5 poz.: „Opłaty stemplowe od rachunków i poświadczeń odbioru” preliminarza budżetowego. W talonie asygnacji ma być podana suma, przypadająca do wypłaty po dokonaniu potrącenia. Do asygnacji należy dołączyć deklarację na potrącenie, wypełnioną w sposób, określony w obowiązujących przepisach rachunkowo-kasowych.

Kasa skarbową wydaje na żądanie płatnika kwit kasowy na potrąconą sumę.